

Cesta do Malajsie, pak do Thajska (od 10. ledna do 10. února 2015)

V sobotu 10. 1. se Daniela a Jarmila vydaly Boingem 777-300 společnosti Emirates (letenky koupily už v červnu od Student Agency za 20 415 Kč vč. pojištění stornopoplatků na storno) do Kuala Lumpur v Malajsii a zpět z Bangkoku. Vzlétli jsme v 16 hod. pražského času na 6 a půl hodinovou cestu do Dubaje. Po přistání jsme přešly na vzdálený gate a pak ještě busem odjely k letadlu B777-300 airbusu a po schodech vystoupaly do obřího břicha. Měly jsme sedadla buknutá už ze Student agency, tak jsme seděly pohodlně v řadě se 2 sedadly.

V neděli 11. 1. ve 4 hod. ráno už Dubajského času jsme se rozjeli po dlouhé ranveji na start do Kuala Lumpur. Kolem 3 hodiny odpolední jsme přistáli. Než jsme přešly vláčkem k východu z letiště, než nás úřady v zemi přivítaly, než jsme sehnaly taxi do města (102 MYR/2 u spol. LIMO) bylo 5 hodin. K hotelu Mandarin Court, který byl objednaný přes internet jsme dorazily v 6 hod. a to už se začalo smrákat. Zaplatily jsme za pokoj za 4 noci 626 MYR v 15. patrovém hotelu, na vršku s bazénem, se snídaní, TV, AIRC asi 10 min. pěšky od Chinatownu, centra města. Večer jsme už nikam nešly, prohlédly si hotel a šly dospat letadlo. **1MYR =6,56 Kč**

V pondělí 12. 1. jsme se po hotelové snídani odebraly k jedné ze 23 zastávek busu KL HOP ON HOP OFF, který jezdí po zajímavých místech KL. Zakoupily jsme tiket za 45 MYR a vyhlídkovým busem jsme dojely přes zastávky u Národního muzea, Královského paláce, ptačích a motýlích zahrad ke dvojčatům Petronas, které jsou 452 m vysoké. Pokud chce někdo na vršek, musí vstávat brzy ráno a vystát si dlouhou frontu, nebo rezervovat, aby se mohl podívat ze spojovacího mostu, který je ve výšce 170 m a dlouhý 58 m, po okolí. Majestátní a fotogenické. Plné obchodů i restaurací i rychlého občerstvení. Z vnitřní strany park, jezero s fontánou, mangro stromy. Pak jsme opět kousek popojely busem (v KL se nedá moc chodit pěšky) k TV věži - menara, která je vysoká 421 m a za seniorský poplatek 29 MYR) nás rychlovýtah vyvezl během 1 min. do 276 m do rozšířené části věže, kde se dají pozorovat okolní výškové budovy i věže Petronas a v dáli jeskyně Batu. Další zastávka byla muzeum a obchod řemeslného umění jako např. batikování, hedvábné košile, sarongy, ale i keramika, výrobky z kůže a dřeva. Pak jsme zase naskočily do busu a odjely do Malé Indie Brickfields, kde jsme byly jak v jiném světě. Je to část KL, kde žijí Indové, ženy v sári, s tečkou na čele, obchody plné indických látek a oblečení. Restaurace s indickým jídlem. Do jedné takové venkovní restaurace jsme si došly na večeři. Daly jsme nějaké kuřecí kousky obalené v dobrém a pálivém koření s pálivou zeleninou i omáčkou a rýží. A k tomu čaj, horký s kondenzovaným sladkým mlékem několikrát přelévaným z výšky a napěněným. Místní specialita TEH TARIK, velice vhodné k pálihubu. To vše za 10 MYR. Pak jsme odjely taxíkem již za tmy k našemu hotelu.

V úterý 13. 1. po snídani jsme se vydaly pěšky do Chinatownu na busové nádraží, kde nás hned odchytl náhončí autobusové dopravy a zavedl nás k pokladně, a koupily jsme lístky na čtvrtek do Lumutu, odkud se chceme dostat přívozem na ostrov Pangkor. Pak jsme se šly podívat na starý čínský chrámek a hinduistický chrám, kde jsme musely odevzdat boty a za 20 fufníků nám je přičinliví Indové pohlídali. Z chrámu v době svátku Tajpusanu (v Indii je zakázaný, v Malajsii se provozuje na několika místech) vezou stříbrný vozík k jeskyním Batu a provádějí se u toho různé oběti bohu, propíchování zad, nošení břemen apod. (kdysi jsem to viděla, nebylo to nic příjemného). My jsme v chrámu viděly

jakési klanění se Bohu, Indové obcházelí sochy a něco na ně pohazovali a klaněli se a to vše za příšerného bubnování, vřeštění píšťaly a zvonění zvonů. Pak jsme došly na zastávku busů a to busů KL GO, které jezdí zdarma (málo turistů o tom ví) kolem různých bank, u nich mají zastávky, až na Zlatý triangl, k Petronas věžím a zase zpět. Někam jsme dojely, vystoupily u stanice monoreil, což je visutá, jednokolejná dráha a přešly jsme k mešitě Jamek a k soutoku 2 bahnisk (odtud jméno Kuala Lumpur). Mešita i její okolí byly v rekonstrukci, řeku čistili, všude stavbaři. Chtěly jsme na jídlo, byl již přesčas, tak jsme pro změnu zašly do indické jídelny na kuřecí kousky, zeleninu, omáčky a rýži a čaj s mlékem několikrát natřeseným. Pak jsme přešly na náměstí Nezávislosti-Merdeka ke kriketovému hřišti se 100 m vysokým stožárem, na němž vlaje malajsijská vlajka a kde byla v r. 1957 vyhlášena nezávislost Malajsie na Velké Británii. Naproti je budova nejvyššího soudu v tudorovském stylu a napodobenina Big Benu v Londýně. Pak jsme to vzaly přes komplex budov May banky k Central bazaru, kde se prodávají výsledky umělecké tvořivosti, různé upomínkové předměty. Je tam i jídelna různých kuchyní – indonéská, thajská, western a typická malajská jídla jako mee-nudle, velice pálivá a chutná polévka laksa. Daly jsme si kávu a chvíli poseděly. Na středu jsme chtěly nějaký výlet, takže jsme se vrátily na busové nádraží a tam měla Indka CK a nabídla nám výlet do Melaky na celý den. Zaplatily jsme 190 MYR /osobu a šly vyhledat taxi, které by nás odvezlo k hotelu. Není to daleko, ale za tmy není dobré tam chodit pěšky, jak nám bylo řečeno. Nařídily jsme budíka a šly spát.

Ve středu 14. 1. na nás po snídani v 9 hod. čekal řidič minibusu a dovezl nás na stanoviště CK k Infocentru, kde jsme přestoupily do velkého busu, byli spočítáni a s průvodcem jsme odjízďeli v 9.45 nejdříve směr letiště a pak dál na Melaku asi 90 km. Kolem dálnice se střídá nová výstavba s rozsáhlými plantážemi palem na olej. Asi po 2 hodinách jsme dojeli do Melaky, původně rybářské vísy, útočiště pirátů a semeniště malarických komárů, od 14. stol. velkým přístavem, kde kotvilo i 2000 lodí a byl tu čilý obchod s kořením a hedvábím. Od 15. stol. ale její sláva upadala, podle toho, kdo jí okupoval (Portugalci, Holanďané, Britové). Nová Melaka je postavena na zasypané části zálivu. Nejdříve jsme zastavili u katolického chrámu, který byl postavený potomky portugalských přistěhovalců v r. 1707. Pak u „sultánovy studně“, kterou nechal v 15. stol. vyhloubit pro manželku sultán. Byla významným zdrojem vody pro Melaku (nikdy nevyschla) a čínský chrám, který je na úpatí Bukit China (čínský vršek), na kterém je největší čínský hřbitov mimo Čínu. Je tu více než 12.500 hrobů, které jsou ve tvaru podkovy. Zajeli jsme na Holandské nám. s radnicí a guvernéřskou rezidencí, anglikánským kostelem, starou hodinovou věží a kašnou postavenou na počest královny Viktorie. Odtud jsme došli k portugalské bráně, která zbyla z původní tvrze z 16. století. Po schodech nahoru jsme šli k pozůstatkům kostela sv. Pavla na vršku, kde jsou hrobky holandských šlechticů a socha Františka Xaverského, misionáře, který Melaku navštívil a byl zde i chvíli pohřben. Protože bylo už hodně po poledni, dostavil se hlad a průvodce nás zavedl do čínské restaurace, kde na nás čekaly kulaté otáčivé stoly s čínskými jídly, které jsme si posílali kolem a nabírali si. Rýže, sladkokyselá kuře, zelenina, houby, hovězí maso a nakonec meloun. Pak nás bus odvezl přes most k moři, abychom viděli Melackou úžinu. A ještě jsme se prošli starobylými uličkami, s chrámy čínskými, hinduistickými a mešitou. S Danielou jsme byly v krámku u starého Číňana, který měl ukázkou botek, které kdysi šil pro Číňanky s deformovanou nožkou od útlých let. Všechno jsme proběhly v rychlosti, takže si nebylo možno vychutnat atmosféru historického města. Na Jonker Walk, nočním trhu, v sobotu a v neděli čínský věkovitý lékař (měl tam i svoji sošku), rozbíjí prsty kokosové ořechy (viděla jsem při 1. návštěvě Melaky) a prodává "zázračný olej" na všechny bolesti. A pak už jsme Melaku opustili (celou dobu oproti předpovědi nesprchlo a bylo pěkných 36 °C) a po 7 hod. již za šera, nás vysadili u hotelu. Na večeři jsme si došly k muslimům v naší ulici, na kuře, rýži se zeleninou a čaj s mlékem přelévány

z výšky a nádvkem jsme dostaly zákusek taštičku plněnou čímsi dobrým a pálivým. Večer jsme ještě pobalily, ráno vstáváme na budík a opouštíme hotel a Kuala Lumpur.

Ve čtvrtek 15. 1. po snídani jsme taxíkem za 17 MYR odjely k basovému nádraží PUDU, odkud nám měl odjet v 10,15 hod. bus do Lumutu. V 10,15 přijela „správná šunka“, nastoupily jsme a postupně přistupovali lidi, až byl bus plný a v 10,55 vyjel z nástupiště na Jalan Petaling a dál na síť silnic, kolem Národního muzea a pak na dálnici směr Lumut. Kolem dálnice jsou vysekány pásy, jinak by džungle pohltila silnici. Po 2 hodinách zběsilé jízdy nám na zadních sedadlech začalo být až moc horko, i přes boty nás pálily chodidla. Začalo to bouchat v motoru, kouř naplnil bus. Všichni jsme prchali ven (a že se to ve vedru prchá), chladič prasklý, tekla voda. Někam se telefonovalo a čekalo se a stálo se na slunci. Postupně si nás busy projíždějící kolem rozebíraly, ale bus jedoucí až do Lumutu ještě nepřišel. V půl 3 přijela další „šunka“, nastoupily jsme, uložily zavazadla a usedly. A pak zase hned ven a znovu přestup do dalšího, tentokrát slušného busu s dobrou klimatizací. Snad už se zadaří. Projížděli jsme Cameronskou vysočinou, přes IPOH. Cesta se prodloužila, zajížděli jsme do každé „díry“ a do Lumutu jsme dorazili až kolem 18 hodiny asi s 3 – 4 hodinovým zpožděním. Hned u busu byla naháněčka, odvedla nás do CK a tam nám nabídli ubytování. Vzaly jsme hotel Coral bay resort s bazénem asi 3 min. od moře za 612 MYR/2 osoby za 4 noci se snídaní, nedaleko přístavu. Dokonce nás odvedli k ferry, koupily jsme lístek na loď za 10 MYR zpáteční. Plavba trvala asi 40 min. a to už začala úplná tma. Obsadily jsme pokoj a utíkaly na večeři, protože celý den jsme prakticky nejedly. U „Číňanek kuře na medu a kuře na zázvoru a pak už zavíraly jídelnu.

V pátek 16.1 jsme po snídani zašly k moři – dlouhá bílá pláž s jemným pískem. Ale pak jsme vzaly otevřené taxi a dojely jsme na Coral bay, kde jsme se usadily na lehátkách ve stínu obrovského stromu, blízko restauracek. Budeš-li konzumovat, za lehátka neplatíš nic. Moře bylo modré až smaragdově zelené. Koupací teplota tak 27 a více st., prázdná pláž. Ochutnaly jsme mladý kokosový ořech, plný dobré kokosové vody, pak lokální specialitu středně pálivou polévku laksa s nudlemi, rybou, chapadly malých chobotniček, velkou krevetou, kokosovým mlékem s kari (5 MYR). Také jsme pozorovaly a nafotily zoborožce, který se přiletěl podívat, jestli něco nezbylo, tak jsme ho krmily kousky papáje. A také s přibývajícím večerem se začaly hemžit opice z blízké džungle a prohrabávaly koše s odpadky. Setrvaly jsme až do doby západu slunce a pak odjely k hotelu. Ještě jsme se šly podívat k bazénu na možnost vykoupaní, ale před námi tam hupla mohamedánka, jak byla, v dlouhých černých kalhotách, černé sutaně, šátkem na hlavě, jen botky sundala. Její mužskej rovněž v tričku a kalhotách si zaplavával. Osušili se a měli vypráno a jen mokré cápoty vedly k výtahu a k pokoji. Chuť na zaplávání nás přešla, šly jsme raději bydlet.

Na ostrově **Pangkor** v překladu „nádherný ostrov“, dříve útočiště pirátů je jedna asfaltová silnice, která vede kolem ostrova, uprostřed je ještě neprobádaná džungle. Žije tu asi 25 tisíc stálých obyvatel. Nejkrásnější pláž je Coral beach se smaragdově zelenou vodou, díky přítomnosti vápence. Přes týden jsou pláže opuštěné, jen pár bílých turistů, ale v pátek odpoledne se začnou sjíždět víkendoví hosté a ostrov ožije, v neděli odpoledne zase nastává klid.

V sobotu 17. 1. jsme při snídani, byla bufetová, si docela užily, pozorovaly jsme muslimské Malajky jak se cpou, hlavně sladkým, a nevadí jim, že jim z pod šátku vykukují nadívané tváře. Pak jsme ještě mrkly k bazénu a tam na hladině plavčilo mnoho oblečených mužů a žen. Mohamedánky v slušivých plavečkách od krku po paty a na hlavě jim splýval šátek. Definitivně nás přešla chuť na bazén. Opět jsme odjely do Korálové zátoky, kde byly lehátka a stín, který jsme dnes potřebovaly. Dopoledne

probíhalo v poklidu, až přijeli 2 na motorce, on černý, ona bílá a přinesli si plnou mísu vajec na tvrdo. Když je začali jíst, ze všech stran se tam hrnuly opice v čele s opičím bossem, který urval většinu vajec a na ostatní opice děsně vrčel a běda, kdyby si chtěly vzít také. A vše se dělo u našich lehátek. Pak nám opice ještě prohlédly, co by se dalo ukrást, nedalo, pošlapaly lehátka a šly po svém. K večeru ještě přiletěl zoborožec, dostal misku s melounem a nechal se fotit. Opět jsme ochutnaly jiné lokální jídlo pálivou polévku na kari s nudlemi a mořskými potvarami. Večer ještě procházka a lehká večeře zelenina s rýží a pak bydlet.

V neděli 18. 1. jsme po snídani odjely na celý den tvrdě pracovat opět do Korálového zálivu, a když jsme se k večeru vrátily do hotelu, šly jsme pozorovat a nafotit úchvatný západ slunce. Večeře polévka u Číňanů a pak obalit, ráno opouštíme hotel a ostrov a jedeme na další, na ostrov Penang za poznáním.

V podělí 19. 1. po snídani a po vyřízení nutných věcí, jsme odjely do přístavu a pak v 9.15 ferry do Lumutu. Hned jsme koupily v pokladně lístek na bus do Butterworthu na 11 hod. dopolední. Už cestou z ferry mi začaly u kufru odpadávat kolečka, až posléze odpadly zcela (na Penangu se budu muset poohlédnout po novém). Přesně v 11 hod. bus vyjel a po 2. hodině jsme dorazili do Btwhu na busové nádraží a odtud jsme musely dojít po příkrých a dlouhých schodech nahoru a pak dlouhými cestami k pokladnám na ferry na ostrov Penang (1 cesta 1,20 MYR a zpátky se už neplatí). A to z kufru už byla troska i rukověť praskla. Sem tam se střídali lidé, pomohli do schodů, po rovině. Kufr vydával skřípavý zvuk, jak jsem ho táhla bez koleček. Cesta přívozem trvala asi půl hodiny, opět ze schodů mi někdo pomohl a pak k taxi, které nás odvezlo k hotelu Malaysia, (kde jsme v minulých letech již bydleli). Volný pokoj byl, vzaly jsme 3 noci. Zabydlely jsme se a hned jsme si šly do recepcie objednat výlet na celý den. Objížďení ostrova Penangu po zajímavých místech s obědem (60 MYR/osobu. Pak do ulic, podívat se po kufru. Objevily jsme obchodní komplex Komtar a kufr taky. Zpátky jsme šly uličkami Čínského města. Pak ještě na večeri na noční trh "Rád garde" na kuřecím satanovi (kuřecí kousky opečené na ohni s ostrou omáčkou, ovoce a pár kousků suši. Pak bydlet, ráno vstáváme na budík a v 8 hodin vyjíždíme.

Ze 13 malajsijských států je stát Penang nejmenší a Číňané tvoří většinu populace. Ostrov Penang má 678 tisíc obyvatel a 70 % jsou Číňané. Město Georgetown je hlavní město, ale splývá s Penangem. Říká se, že se tady potkává Asie minulosti s Asií budoucnosti. Jsou tu úzké uličky, pouliční prodavači, rikšové s koly, krámky, stánky, koloniální architektura, i moderní hotely, nákupní střediska. Penang byl v r. 2008 zapsán na seznam světového historického dědictví UNESCO.

V úterý 20. 1. v 8 hod. ráno pro nás přijel chlapík s pohodlnou toyotou a vyvážel jen nás 2 na výlet. Nejdříve zajel k čínskému chrámu KEK LOK SI kousek vedle Penang hillu. „Chrám nejvyšší blaženosti“ je největší buddhistický chrám v Malajsii. Začal se stavět v r. 1890 a stále se dostavuje a přístavuje. Na jednom vršku stojí socha "Milosrdenství" 36,5 m vysoká a na druhém, 30 metrová pagoda nahoře čínská, uprostřed thajská a dole barmská. Pak jsme zajeli k thajskému chrámu "ležícího Buddha", který je 33 m dlouhý a představuje Buddhovo dosažení nirvány. Naproti přes ulici byl barmský chrám. V obou chrámech tam byla lady Buddha. V barmském chrámu jsme si od mnicha nechaly zamumlat, pokropit vodou a uvázat šňůrku na pravou ruku (za malý obolus). To prý pro štěstí. Pak nás vzal řidič-průvodce do šopu s cínem. Nekoupily jsme nic. Dostí rychle jsme vzali botanickou zahradu, kde nás přivítaly opice, měli na jejich plašení nahrány výstřely, ale opice si zvykly a veškeré ukázkové ovoce sežraly. Viděly jsme strom myrtu, strom canon ball s nádhernými květy, pak z nich

jsou koule, které praskají. Skořicový strom, muškát, pepř, sladké brambory, teak, palmu arakového oříšku. Pennang - neboli ostrov arakového oříšku. Žvýkají ho opice nebo staří lidé s betelovým listem s troškou vápna. Mají od něj žluté zuby, prý to uklidňuje. Je to jediná povolená droga. Ještě jsme odjely do šopu, kde jsme ochutnaly všechny možné chutě bílé kávy, která byla produkt Malajsie. Přímo fantastická byla kokosová káva. Neodolaly jsme. Pak ještě vedle do šopu s čajem. Tady se hodně pije čaj se sladkým kondenzovaným mlékem s různými příchutěmi. Ten už nás tolik neuchvátil. A ještě ukázka ručního batikování látek a jejich prodej. Odtud jsme odjeli do Malé Indie na indický oběd. Dostaly jsme na ták různé mističky s omáčkami, zeleninou, něco jako špenát, mistička s vývarem, sladké brambory v omáčce a malý zákusek. Kupodivu jsme to nedostaly na banánovém listě a nečmachtaly a posléze nejedly rukama (jako Indové), ale vidličkou a lžící. A na zapití jsme dostaly teplou vodu (nebo to bylo na mytí rukou?), jídlo velmi dobré, voda vůbec. Po jídle jsme si šly prohlédnout Penang Peranakan Mansion, což je bývalé sídlo čínského obchodníka Chunga z 19. stol. Dům je plný starožitností, dobového nábytku z teaku, rodinných fotografií, skla, porcelánu a různých věcí dovezených z Evropy. Odtud nás řidič zavezl ještě k muzeu 3 D, v kterém byly fotky, kresby, figuriny, předměty denní potřeby od dob kpt. Francise Lighta, zástupce Východoindické společnosti, který ostrov Penang získal v 18. stol. od Sultána Kedahu (nyní jednoho ze 13 Malajsijských států) přes II. světovou válku do současné doby. Porovnání, jak ulice a domy vypadaly dříve a jak teď. Pak jsme se vyblbly u foci 3 D, jak ty Číňanky, co tam byly a pitvořily se. A pak už nás řidič a průvodce odvezl do hotelu. Trochu jsme spočinuly s nohama nahoře, ale pak zase hned ven. V recepci jsme si objednaly zakoupení lístku na loď na čtvrtek na ostrov Langkawi (66,50 MYR) a zároveň taxi do přístavu. Potom jsme šly po Penang road a hledaly jsme stánek v boční ulici, kde nám už jakési jídlo, myslely jsme, že polévku bylo doporučováno již včera. Našly a daly jsme si každá misku čehosi, co se nazývalo Ice Kacang. V misce bylo spousta rozdrčeného ledu, přelité snad kávovým extraktem, byly tam zelené nudličky, kokosové mléko a vařené fazole. Nikde jinde to neměli, stála se na to fronta, jedlo se to u stánku ve stoje a bylo to výborné (a nic nám po tom nebylo). Zpátky jsme to vzaly přes bleší trh, kolem mešity kpt. Klinga, kde bylo zrovna „vzývání Alláha“, ale jinak nás zvali, ať přijdeme ráno a pak nás tam i provedou. Naproti byl chrámek hinduistický, kde se slaví Taipusan, ale byl celý zahalený a renovován. Večer opět do Red garden, noční trh tentokrát na Obamovy jarní závitky. Pak bydlit, ráno nevstáváme na budík.

Ve středu 21.1. po snídani s úžasným čajem natřeseným, jsme se rozhodly, že použijeme bus HOP ON HOP OFF a objedeme celý ostrov s různými zastávkami. Šly jsme k zastávce č. 9, nedaleko našeho hotelu, zakoupily lístek, který platí 24 hodin za 45 MYR a sedly do busu (zastávky 18-33), který objíždí záliv s plážemi – Botu Ferringi, kde se v dobách zlatých časů scházeli hippies. Dnes jsou tu mnohopatrové hotely (koupání nic moc). Zajely jsme až na konec, k přehradě, geoforestu a motýlí farmě, kde jsme strávily hezkou chvíli pozorováním motýlů a pak i jiné havěti. Odtud zase zpět k 1. zastávce a přestoupily na bus city route (1-17), který jel až k lanovce na Penangský vršek a k chrámu, kde jsme byly včera a pak k č. 9. Vyskočily jsme a u hotelu si daly vegetariánské jídlo a ještě jsme se šly podívat na koloniální stavby na nábřeží. Nejstarší anglikánský kostel sv. Jiří v Jihovýchodní Asii z r. 1818 (prý ho postavili trestanci). Padang – sportovní hřiště a kolem něj veřejné budovy. 2 budovy radnic s krásným sloupořadím. Promenáda na nábřeží končí pevností Cornwallis. Na tomto místě prý kpt. Light poprvé stanul, když tu byla ještě džungle, vystřelil z děla stříbrňáky a námořníci se prosekávali džunglí, aby je našli. Dochovaly se z ní pouze vnější hradby. Ostatní dostavěno později. Zastavily jsme se ještě u věžních hodin, které městu věnoval bohatý čínský obchodník na paměť diamantového jubilea (60 let) královny Viktorie. A to už se začalo rychle stmívat a my si pospíšily

k hotelu. Balení, ráno zase vstáváme na budík v 6 hod. , pojedeme na loď, která nás bude odvážet na ostrov Langkawi.

Ve čtvrtek 22. 1. zdařilo se, v 7:45 jsme odjely k přístavu blízko Fot Cornwallis, odkud jsme v 8:30 odplouvaly rychlodolí asi na 2,5 hodinovou plavbu na ostrov Langkawi. Doplnily jsme kolem 11 hod. dopoledne. Hned nás odchytl velmi dotěrný taxikář a nedal se odbýt, číchal kšeft, nemohly jsme se ho zbavit. Člověk by měl být tvrdý a hned ho odrazit. Dovedl nás k cestovce, kam bychom zašly samy a honil nás, abychom si objednal velmi levné ubytování. My chtěly spíše střední, když tam máme být víc nocí. Muslimky v cestovce nebyly až tak vstřícné a naše požadavky na vyhlédnuté resorty či hotel z internetu či Lonely planet bojkotovaly. Nabídky ubytování v chatkách na pláži. Neodbytný taxikář nás odvezl do zálivu Pantai Cenang, což je celkem dobrá beach, hlavní ulice s obchody, jídelnami. Resort přímo na pláži, velmi levný, který jsme ani nechtěly. Nic moc, spíše nic než moc. Vzaly jsme jen 3 noci, i když jsme počítaly, že se zdržíme více. Villa Idaman (3 noci/225 MYR) bez snídaně, bez lednice, bez jakýchkoliv věšáků, ani v koupelně, AC i větrák a samozřejmě TV. Ta musí být všude, i kdyby na sůl nebylo. Šly jsme pak na pláž s jemným pískem a dlouhým pochodem do moře, aby se dalo zaplavat. (Slunečník a lehátka 10 MYR/1). K večeru se pláž zaplnila spoustou lidí, kteří běhali, chodili, hledali škebličky a pod. , bylo tam velice příjemně. Asi kolem 19,30 se začalo stmívat. Večeře nebyla, obědvaly jsme později, tak jsme se šly projít. V cestovce jsme zakoupily okružní jízdu po Langkawi se zastávkami v Geoparku s lanovkou k vzdušnému mostu, k Agroparku Merdi a další atrakce (75 MYR). Pak ještě koupit pití a bydlet.

V pátek 23. 1. v půl 10 ráno jsme měly sraz s řidičem, který nás vzal po zajímavostech. Nejdříve do Geoparku v Orientální vesnici, dostaly jsme 2 hodiny na cestu lanovkou na kopec, vzdušný most a zpět. Předtím než jsme sedly do lanovky musely povinně v kině 3 D jezdit na obrovské horské dráze, slabším povahám se mohlo udělat i nevolno, jinak se ozývalo pištění. Pak nás vypustili na lanovku, která jela na horu vysokou 900 m nad mořem a byl z vyhlídek nádherný výhled na ostrovy Langkawi (sestává se z 99 ostrovů a ostrůvků a říká se mu „Perla Kedahu“). Bohužel vzdušný most byl v rekonstrukci a vypadá to na hodně dlouho, protože to vzali z gruntu. Sjely jsme dolů, řidič už na nás čekal v malé kavárničce, tak jsme si také daly a pak jsme odjeli k Agrokomplexu Merdi, kde je ekologická zahrada, pěstuje se zde všechno možné tropické ovoce, bylinky, ukázka všeho a nakonec i ochutnávka. Bohužel měli zavřeno, prý nějaký svátek či co. Tak jsme navrhly místo toho „Ptačí park“ nedaleko a dostaly jsme na něj 1 hodinu. Docela zajímavé, papoušci, pávi, emu, velice krotké nějaké malé křepelky, které se ke mně seběhly, zíraly a málem pomáhaly, když jsem si vyměňovala baterii ve foťáku. Andulky zobaly lidem z rukou. Krotká kančila, která vyzerala jako prase, pták a myš dohromady je typickým obyvatelem Malajsie. Pak pěkně tlustí, dlouzí pythoni, obyvatelé deštných pralesů. Párek pěkně živých krokodýlů, nějaké opice a další zvířata. Odtud jsme se vydali na slíbenou farmu s vodními buvolky. Když jsme se k nim konečně dostali, kolem přehrady a ochranných pásem na pitnou vodu pro Langkawi, cestou, spíše necestou, tak zase měli zavřeno a řidič to chtěl otočit domů. To už jsme se našťvaly. Zaplatily jsme 150 MYR, což není málo, bez oběda a bez vstupů, vlastně jen za benzin, který stojí 2 MYR/za litr a kupovali jsme 10 l na cestu a ujeli jsme max. 50 km, za 4 atrakce na výletě, sice za 6 hodin a viděly jsme jen 2. Tak jsme ještě vymyslely zastávku u „Mahsuri tomby“ s ukázkou malajského venkova a hudby. Princezna Mahsuri je legenda Langkawi. Byla nařčena z cizoložství a probodnuta nožem. Z posledních sil ostrov proklela a na 7 generací seslala neštěstí. Ze žil jí vytekla bílá krev na znamení nevinnosti. To se stalo kolem r. 1819 a období 7 generací trvalo asi do r. 1987 a od té doby začalo být Langkawi turistickou oblastí. V roce 1986 bylo vyhlášeno bezcelní oblastí. Pak jsme na trhu ještě ochutnaly smažené banány a sladké brambory obalené v těstíčku a

zpátky na naši pláž na vykoupání se ještě. Pláž byla plná koupajících a na skútrech a banánech jezdících většinou oblečených muslimek s šátkem na hlavě a ve vestě. Na večeři jsme si došly do jídelny, kde dělali spoustu různých ryb, olihní, krevet, mušlí, ale my si daly kuře na sladko a na zázvoru. A pak jsme si šly sednout do křesel na pláž na drink. Vodní dýmku jsme si nedaly.

V sobotu 24. 1. ráno jsme se rozhodly, že už nebudeme hledat jiné bydlení na 1 den a že v neděli opustíme Malajsii a přemístíme se do Thajska. Celý den jsme tvrdě pracovaly na pláži.

V neděli 25. 1. jsme vstávaly na budík už v půl 7, byla tma a klid a taxíkem limuzinou jsme odjely (za 30 MYR/2, minivan asi pro 6 osob je dražší- 50 MYR. Taxi na LGWi jsou dražší než jinde v Malajsii a nedá se smlouvat, je to pevná cena a je dobré se zeptat předem), do přístavu v Kuahu. Přijely jsme brzy, tak ještě po zakoupení lístku za 30 MYR u pokladny č. 3 do Thajského Satunu, jsme se zastavily ještě na snídani. Pak jsme šly k odbavení. Projeli nám bagáž, dali do pasu razítka a opustily jsme Malajsii. Nastoupily na rychloloď a v 9:15 hod. jsme vypluli. Vymotali jsme se z ostrůvků a vypluli na širé moře. V 10 hod. jsme byli už u Thajských břehů. A kolem 10,15 ještě Malajského času jsme přistáli. Po vyřízení věcí nutných, razítka do pasu, odevzdání vyplněné příjezdové karty (dostali jsme ji už u pokladny na LGWi) a posunutí hodinek o 1 hod. dozadu, výměny peněz, jsme nepodlehly 1. náporu naháněčů, a vzaly taxi, které nás odvezlo na busové nádraží do Satunu. Koupily jsme si lístek za 110 BTH + 50 BTH za zavazadlo a v 11 hod. jsme odjížděli minibusem do Trang, naším dnešním cílem. Vyjeli poloprázdní, ale fungujeme jako zastávkový bus, takže přistupují a vystupují návštěvníci nedělních trhů s obrovskými pytli nebo taškami. Takže 2 blondýny působily jako exoti. Kolem silnice plantáže, spíše gumovníkové, sem tam olejové. Na busové nádraží v Trang, které je asi 2-3 km od centra, jsme dojeli kolem 2 hodiny. Když jsme zjišťovaly, jak další den to jezdí na Krabi, nalepil se na nás chlapík a pořád že nás do hotelu odveze, ale ne do našeho vyhlédnutého u nádraží, ale jinam. Souhlasily jsme s odvozem do našeho hotelu, netušíc, že to bude tuk-tuk. Předjel, naložil nás na korbu motorky se střechou a chtěl za jízdu od každé 40 BTH, normálně se platí za vozidlo. Nechaly jsme se napálit. Pokaždé se nedaří. Dovezl nás k hotelu Thumrin (už jsme tam dříve bydleli) a na jednu noc jsme vzaly pokoj za 850 BTH/2. **1 BATH = 0,64 Kč**

Pak jsme se šly projít. Trang není ničím zajímavé město, je to spíše přestupní stanice někam. Ale je tu spousta kavárniček, kde mají moc dobré kopií, což je 100 % arabská káva se sladkým kondensovaným mlékem, velký trh s ovocem, zeleninou a se vším možným. Nakoupily jsme nějaké ovoce – vyloupaný jack-fruit, jablka, skleněná jablka, mango, měly jsme už abstrák. V Malajsii jsme se k ovoci moc nedostaly, jediné melouny a ananasy u snídaně, pokud byla. Zašly jsme na večeři k muslimům na omeletu s kuřecím a zeleninou, okurkovým salátem a čajem-v konvici horkou vodou přelito něco zeleného, čaj to nebyl, ale bylo to lahodné. Mezitím na volném prostranství kousek od nádraží, začaly vyrůstat stánky, jako by tam vtrhly mravenci a hned do nich přišlo jídlo, pití, pánve se smaženými sladkostmi, zmrzlina, suši, pak i oblečení, boty a během ¼ hod. tam byl noční trh. Dobrá pokoukaná. Prošly jsme ho, pokochaly se, protlačovaly se, ještě na kávu a šejk z melouna, trochu suši (1 kousek 5 BTH) a pak už jen do hotelu a bydlet. Zítra někam na snídani, z hotelu odjedeme na busové nádraží a pojedeme do Krabi townu a chceme do městečka Aonang, kde jsou pláže.

V pondělí 26. 1. ráno bez budíka jsme vstávaly v půl 7, ještě jsme byly o hodinu přehozené a bylo už světlo. Zabalily jsme kufry a šly se podívat po snídani a po měnící peněz. V kavárničce vedle nádraží jsme si daly kopií, sladké jak cumel, ale dobré. Na rohu stála budka s licencovaným changem, vyměnily jsme báthy za kurz lepší než v přístavišti (35,55, v přístavu 35/100 EURO). Pak pro kufry a

před hotelem jsme mávly na sawngthaev (více sedadlové otevřené), které nás za 12 BTH/1 odvezlo na busové nádraží. Tam jsme koupily lístek na velký bus na Krabi (jel až na Phuket) za 120BTH a přesně v 10 hodin vyjeli. Po 2 hodinách jsme zabočili k busovému nádraží, které je asi 4 km od Krabitownu. Nejdříve jsme se mrkly k pokladnám, jestli jezdí bus na Khao Lak, kam chceme posléze. Jezdí každý den v 8 hod. ráno za 250 BTH. Stále se nám vnucoval chlápek, že nás odveze taxíkem (ale neměl označení, za 250 BTH do Krabi města, pak to srazil na 200 BTH, napálené jsme už byly, tak jsme odmítaly. Pak jsme ale objevily minibus, který byl zastávkový a za 60 BTH /os., nás odvezl přímo až na Aonang asi 20 km od Krabitownu, kde jsou pláže a ubytování. Hned jsme vyhledaly cestovku a chtěly něco slušného na 5 denní válení se u moře. Nabídl nám Noppharat resort, bungalow v zahradě, s bazénem, snídaní, lednicí, tresor na pokoji. Trochu z ruky, ale je možnost jezdit přibližovacím autem resortu zdarma do města, nebo na pláž a zpět. Celý resort vede muslimská rodina a je to malá botanická zahrada, všechny možné květiny, sukulenty, jak v květináčích, nebo na stromech jako paraziti, jezírko, mušle, keramika. Plumerie-bíle a fialově kvetoucí stromy, opojně vonící, buganwilie jako křoví. Na večeri jsme nikam nejely, udělaly nám nudle se zeleninou a masamam kari s rýží.

V úterý 27. 1. ráno jsme odjely resortovým minivanem do centra Aonangu a tam jsme si nejdříve v cestovce koupily výlet se šnorchlováním na 4 ostrovy a pak šly na pláž ke skalám k masérkám na léhátko, kde jsme zůstaly celý den. Večeře byla v přilehlé otevřené hospůdce – kuře na kari a velmi pálivé krevety. Zítra zase vstáváme na budík.

Ve středu 28.1. po snídání jsme šly čekat na minivan, který sváží lidi k lodi na výlet. Bude koupání, šnorchlování, fotografování, s obědem. Uvidíme, jak ještě dopadneme s odlivem, jestli nebude jen procházení a fotografování. Pickup nás odvezl na pláž Noppharat Thara, kde je přístavek lodíček. Nahnali nás na větší loď, vešlo se nás tam kolem 25, různých barev a jazyků. U 1. ostrova se skákal rovnou z lodě do vody. Bylo tam spousta barevných rybek, další ostrov byl Kuřecí, připomínal kuře. Obepluli jsme ho a zakotvili u 3. ostrova, který byl při odlivu s Kuřecím spojen, takže pochod vodou po kolena. Pak na ostrov Pudu, kde bylo výborné koupání a oběd –kuřecí maso se spoustou zeleniny a černými houbami. A na lodi ještě tácy s melouny a ananasem. Pak jsme se ještě zastavili a vykoukali na Railay Bay, kam se dá jet jen lodí, po pevnině se nedá, je to skalnatý kus země, a jen pláže, jeskyně s nádhernými krápníky a nějaké resorty. A už jen na pláž Noppharat Thara, kde čekala vozítka a rozvezli nás do resortů. K večeru jsme ještě zajely do centra Aonangu do cestovky, koupit lístky na sobotu na další zastávku - Khaolak - 400 BTH/osobu a přijedou pro nás až do hotelu. Pak jsme si ještě koupily na další den výlet celodenní a to na vodopády, nějaká jezera a na sedícího Buddhu na kopci a wat –chrám Tygří jeskyně. Pak jsme si v centru došly na večeri, trošku dražší-Daniela narozky. Satay a masamam kari a mangový šejk. Zpátky nás odvezl resortový pickup, který jezdí každou půl hodinu. Večer ještě bazén.

Ve čtvrtek 29. 1. po půl deváté pro nás přijeli a odjeli jsme k watu Tham Sua-chrám tygří jeskyně, jednomu z nejznámějších lesních chrámů. Hlavní hala je vytesána do vápencové jeskyně a schodištěm je se možno dostat do tygří jeskyně, kde je uchovávána šlápoto Buddhy ve zlaté desce. V areálu chrámu jsou obydlí mnichů a mnišek (vyholené hlavy a v bílém). A všude spousta docela agresivních opic. Raději se s nimi nechtít kamarádit. Také je možno po 1237 schodech a po sluníčku vyjít na kopec do 600 m, kde je chrámeček a pozlacený sedící Buddha a rozhled po krajině. Nešly jsme. Pak jsme zajely do Národního parku nesmaragdového jezera, ale před tím jsme dostali najíst a k jezírku jsme šli asi 1,5 km. Myslely jsme, že tu bude koupání, ale bylo tam tolik návštěvníků, že už jsme se nevešly a jen smočily. Ještě jsme zajely k horkým pramenům a jezírkům s fluoridem, dusíkem a jinými minerály,

smočily jsme kolena, protože opět narváno, ve vodě se smělo být max. 15-20 min. byla dost horká. A pak už jen zpátky k resortu, rozloučily jsme se se skupinou spřátelených Malajců, se kterými jsme cestovali. A ještě do bazénu a masáž byla. Na večeri jsme si zajely do Aonangu na výtečné palačinky. Zítra odpočinkový den, nevstáváme na budík.

V pátek 30.1. ráno bazén a trochu pošmourno, ale 9 hodina rozhodla. Nechaly jsme se odvézt hotelovým pickupem na křižovatku, kde je pláž Hat Noppharat Thara, která se táhne 2 km od Aonangu na sever. Je mělká a relativně nedotčená, lemovaná přesličníky. Místní sem jezdí o víkendech hodovat a chodit při odlivu mořem. Je součástí Národního parku. A je tu přístav lodí na ostrov Phi Phi. Tak jsme tu strávily den chozením za mořem a stejně jsme to vždy vzdaly po půl km a voda tak do pasu. Z moře vyčnívají krasové formace a dá se k nim za odlivu v pohodě dojít. Po příchodu do resortu ještě bazén a pak večere na nábřeží v hospůdce-kuře na sladkokyselo. A pak domů a pobalit. Dopoledne po 10 hod. odjíždíme busem na Khao Lak.

V sobotu 31. 1. kolem čtvrt na 8 vyzpěvoval muezin do všech světových stran, košiláči se scházeli k ranním modlitbám a vzývání Alláha a to se mísilo se zvuky z nedaleké fitness arény thaj boxu aj. Ráno ještě bazén, snídaně, dobalování bágů. Mezi 10 – 10,30 pro nás přijel pickup a byl to dost horor. Pořád k nám přidávali lidi, zavazadla, seděli jsme 2 na jednom sedadle. Naštěstí jsme jeli jen do města Krabi k rozřadovací cestovce a tam nás různě poskládali do minibusů směr Khao Lak, či jiné letovisko. Sedadlo jsme měli už každý svoje. Vyjeli jsme asi v půl 12 a jeli směrem na Phan Nga a měli před sebou okolo 150 km. Míjeli jsme vápencové skály s jeskyněmi, palmové háje a kaučukové plantáže. Pak se silnice klikatila do dost vysokých kopečků a zase z nich a už bylo moře a oblast Nár. parku Khao Lak. V časných odpoledních hodinách jsme dorazili do centra Khao Laku, tam nás řidič vysypal z busu a řekl finiš. Musely jsme vzít taxi pickup. Měla jsem adresu jednoho hotelu, kde jsme vždy bydlívali a nechali se k němu zavézt. Bohužel byl plně obsazen a tak nám nezbývalo, než hledat. S bágly jsme zašly do cestovky v postranní uličce, ale tam nám nabízeli levné penziony se společnými wc a sprchami. V tom vedru, pot se z nás lil, jsme došly k hotelu White cat, prohlédly si pokoj a zůstaly- lednice, AC, koupelna, TV, balkon za 1500 BTh/noc . Vzaly jsme 3 noci, ubytovaly se, šly na obhlídku okolí a na večeri. Byly jsme celkem v centru a k moři nedaleko.

V neděli 1. 2. ráno snídaně, co jsme si koupily do ledničky a pak jsme zašly do cestovky, která prodávala lístky, chtěly jsme na úterý na bus, tentokrát do Hua Hinu, naší poslední zastávky. Bude to noční přejezd, takže v Hua Hinu budeme někdy k ránu. Ještě jsme chtěly buknout hotel SMILE, ale byl obsazený, tak až na místě. Šly jsme na pláž, byly lehátka u restaurantu Beach, těžká práce i masáž kokosová byla, vody v moři bylo plno. I pozdní oběd byl Padthai –nudle s kuřecím, klíčky, oříšky a nudlová polévka tom yam s kuřecím, obé dobré. Setrvaly jsme skoro do setmění. Večer procházka s kávou, ráno nevstáváme na budík.

V pondělí 2. 2. po snídani zase na pláž s lehátkou zdarma, při konzumaci v hospůdce. Bylo příjemně, mráčky a větřík i vlnky byly. Masáž taky a konzumace nudle se zeleninou (100 BTH) a nudle s krevetami (120 BTH). K večeru jsme se vrátily do hotelu, domluvily se na uskladnění bágů, protože do 12 hod. druhý den musíme opustit pokoj a my odjíždíme v 17 hod. Večer ještě procházka s kávou.

Khao Lak v r. 2004 nejvíce postižený vlnou tsunami se velmi rychle vzpamatoval, vyrostlo tu velké množství resortů a hotelů (nikoli výškových) za dosti vysoké ceny i penzionů guest hausů za velmi slušné ceny. Dá se tu bydlet velmi draho na úrovni (hlavně Němci) i velmi levně, slušně (společné soc. zařízení). Jinak jsou tu vyšší ceny v restauracích než kdekoliv jinde. Taxíky jsou také dražší. Z centra,

kde nás vyhodil minibus, jsme platily 2 km 100 BTH/osobu. Výlet na White sand beach, což je krásná pláž a lehátka se stínem, taxíkem 350BTH a to nevím, jestli jen za 1 cestu asi tak do 10 km.

V úterý 3. 2. po snídani z vlastních zdrojů jsme zabalily bágle s tím, že ve 12 hod. uvolníme pokoj, šly jsme se jen vykoupat, dobalily kufry a nechaly je v hale hotelu. Odešly jsme na pláž, vzaly lehátka a když jsme si daly oběd, tak byly zdarma. Poslední vykoupaní v Andamanském moři a vrátily jsme se do hotelu, vysprchovaly, zavřely kufry a čekaly na odvoz. V 5 hod. pro nás přijelo černé pajero a odvezlo nás asi 300 m na stanoviště. Ve třičtvrtě na 6 přijel 2 patrový bus, měly jsme místa nahoře, z širokých sedadel se dala udělat lehátka. Dostaly jsme pití, krabičku s buchtou, hrneček na kávu, deku a vyjeli jsme. Poslední zastávka ještě na nádraží v Takua Pa a začalo se pomalu rychle šěřit. Pustili nám americký film Herkules a zhasli. Dobře se usínalo. Asi kolem 9 hod. jsme zastavili, nahnali nás do velké jídelny, kde byly připraveny stoly s večeří a pak znovu na lehátka.

Ve středu 4. 2. po druhé hodině ranní nás vzbudili, vyndali kufry a byly jsme někde v Hua Hinu. Bus jel dál do BGK. Ještě nám stopli taxík, který nás na naše přání odvezl k nádraží (kde bychom přečkaly nějak do rána), ale když viděl, že nemáme hotel, zavezl nás k jednomu do centra. Měli volný pokoj jen za 3.100 BTH, vzaly jsme ho a zůstaly do rána. Hotel plný Němců, luxus, ale náš pokoj měl 1 velkou postel- letiště a to nejde. Potřebujeme každá svou. Po snídani jsme se vydaly hledat jiný. Našly jsme hotel Surin, ve kterém už jsem jednou bydlela, na ulici vedoucí k centrální pláži s bazénem, balkonem, sprchou, snídaní, atd., 1 noc/2 500 BTH pro 2 osoby. Necháme se poslední dny hýčkat, vzaly jsme 5 nocí. Šly jsme se pak podívat na centrální pláž u moře-oceánu Jihočínského (prý zde nehrozí tsunami). Byl příliv. Malí spoří koníci spěchali do práce jako jízdni policie a vození dětí i dospělých po dlouhé pláži. Ve 12 hod. jsme se přestěhovaly do hotelu Surin v 1. p s balkonem k bazénu. Ještě jsme v hotelu objednaly a zaplatily odvoz na pondělí 9. 2. na letiště Suvarnabhumi v Bangkoku a pak šly na zbytek odpoledne na pláž, pak ještě bazén. A večer procházka spojená s večeří -smaženou rybkou a obří krevety v gravý omáčce v hospůdce na kůlech nad mořem. Odfuněly jsme od stolu a procházely uličkami s gogo bary a trhem, abychom večeři trochu rozchodily. A pak dospat autobus.

Ve čtvrtek 5. 2. po snídani jsme šly na centrální pláž, kde byla rozložena lehátka (100 BTH) a slunečníky, každá část měla svoje stánky s jídlem. Vzaly jsme č. 9 hned u moře, byl příliv, šplouchalo na nás. Ten příliv byl celý den. V Jihočínském moři jsou stále vlnky. Andamanské moře bylo většinou jak rybník a odliv hodně velký, většinou přes den, kdežto v Jihočínském asi přes noc. Kolem 4 hod. jsme se odebraly do hotelu a pak jsme se šly podívat do OD Village Market (moc jak vesnický nevypadal) asi 1 km směr Takiab za San Paolskou nemocnicí. Chtěly jsme někde povečeřet a zase nějakou změnu, nic thajského. V obrovském komplexu OD byly desítky různých restaurací, jídelen, stánků, mekáč a další. Tak nás to nějak vtáhlo do japonské restaurace, chtěly jsme kachnu. Byla po tchajvansku s omáčkou, plátky zázvoru a k ní zelené nudle a různé pálivé omáčky. Jen nemohli pochopit, že chceme každá svoji porci a že nám 1 pro 2 nestačí. Oni jsou zvyklí, že objednájí více různých druhů a pak si společně nabírají. Posléze se zadařilo, přinesli i druhou. Bylo to vynikající a ještě jsme pozorovaly okolí jak a co jí. Na každém stole byla zabudovaná varná deska a na ní ohromný kastrol s vřelou vodou. Když si někdo cosi objednal, přinesli mu vše v syrovém stavu. Naházeli si to sám do vařící vody-malé plátky masa, sojové kostky, zelí, nějaké listy, houbičky malé bílé, mrkev, zeleninu všeho druhu nám neznámou, povařilo se to, okořenili a bylo možno to jíst s rýží, zelenými nebo žlutými nudlemi, z kastrolu si to dávali do misek a společně a docela rychle jedli. Pak jsme ještě trochu pochodily po obřím obchoďáku, v 9 hod. se zavíralo, stoply jsme si sawngthaev a za 20 BTH jsme se svezly na křižovatku kousek od hotelu.

Jezdí tu sawngthaev, což je otevřený pick up, je levný 15 – 20 BTH a zastavuje na zvonek a pak tuk tuk- motocyklové taxi, drahé a doveze až na místo- nutno je zeptat se nejdříve na cenu.

V pátek 6. 2. jsme se věnovaly samým příjemným věcem. Byly obrovské vlny, tak nás ani koupání nelákalo. Byly procházky po pláži, masáž a další. Zpátky jsme to vzaly přes vyhlídku kolem malého čínského barevného chrámu. Na večeři jsme chtěly na indické jídlo, ale když jsme našly indickou restauraci a ta zela v době večere prázdnou, tak jsme to vzdaly. Nejlepší jsou hospůdky, kde je plno a čeká se na stůl. Tak zase do jiné restauračky na kůlech, moře dost hučelo, byl vítr a vlny. Daly jsme si padthai a kuře na mladé kukuřici a houbách a papaya salát. Měl být středně pálivý, ale byl víc než pálivý. Pak ještě procházka nočními uličkami a trhem. Hua Hin je bezpečné letoviště, jak píše bedekr. Je to bývalé rybářské městečko, zůstala z něj jedna ulička, na které jsou právě restaurace na kůlech pod širým nebem a ve všech je plno. Do letoviště jezdí thajští turisté z BGK, třeba jen na den a hlavně jedí. Dokonce královská rodina má na pobřeží letní palác z teakového dřeva „ Jen ne žádné starosti „ a stále ho využívá.

V sobotu 7. 2. jsme po snídani odešly na pláž, vzaly lehátka a užívaly koupání a lenošení. Odešly jsme po 16 hod. Pak ještě bazén a masáž a procházka večerním Hua Hinem.

V neděli 8. 2. opět do lehátek na úseku č. 9, už nás z dálky vyhlíželi, upravovali lehátka, ometli a vzorně se starali. Pláž se zaplnila víkendovými výletníky z BGKu, kteří se mezi jídly koupali, fotili a štěbetali. Konzumovaly jsme na 9tce kalamáry a papaya salát, opět velmi pálivý. Moře bylo uteklé, klidné. Kolem 4 hod. jsme odešly, byla masáž a pak večeře v indické restauraci blízko pláže, zelenina na indický způsob a kuře na kari s chlebem, prý indická specialita a navrch ještě papadam, křupavá tenká placka s omáčkami. Nemusely jsme jíst ručně, dostaly jsme vidličku a lžičku. Pak ještě noční ulice a bydlet. Zítra ráno musíme balit, v poledne opouštíme pokoj. Kufry nám nechají na recepci. Půjdeme ještě k moři, pak k bazénu a v 5 hod. pro nás přijede taxi a pojedeme na letiště.

V pondělí 9. 2. jsme se po snídani daly do balení kufrů a uložily je za recepcí, věci na cestu, jako zimní oblečení daly do igelitek. Pak jsme zašly na úsek č .9 a vzaly lehátka na poslední koupání v moři. Bylo klidné. Na pláži a v moři je rozseto spousty žulových kamenů (daly i Hua Hinu jméno- kamenná hlava) v délce asi 5 km. Když ve vodě na nějaký narazíš, pořežeš si nohu, protože je porostlý ostrými lasturami a často není ani vidět. Setrvaly jsme asi do 4 hodin, zamávaly úseku č. 9, pak jsme daly bazén, sprchu, něco k jídlu a v 5 hodin pro nás přijel pohodlný minibus asi tak pro 9 lidí. Myslely jsme, že budeme někoho přibírat, vezly jsme se jen my 2. Pak už jen na letišti terminál 3, Emiráty jsou u „T „ odbavení už bylo otevřené, tak jsme se zbavily zavazadel, prošly osobní prohlídkou, bez bot, do kukaně, ruce nad hlavu a i naše příruční zavazadla prošla, pasová kontrola nás propustila ze země. Na gate E3, utratit poslední bathy, nesmějí se vyvážet, pak ještě chvíli čekání a to už bylo **úterý 10. 2.** hodina po půlnoci, nástup do letadla zase jen na 2 sedadlech (díky Student Agency) . Máme před sebou 6 hodinový let do Dubaje. Pak ještě přestup v Dubaji s 3 hodinovou pauzou a start směr Praha. Při vzletnutí letadlo udělalo otočku a viděly jsme Dubaj v plné kráse- Burj Khalifa nejvyšší věž na světě 828 m a okolní vysoké budovy. Asi ve 14 hodin středoevropského času sedl airbus na letišti v Praze.